

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

06 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

GORDILĂ Nicolae
CATAN Liliana
GUZUN Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Brînzan Petru în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

BIDIUC Victor XXXXX, *născut la XXXXX,*
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.09.2017 – 21.11.2017;

Instanța de apel: 25.01.2018 – 28.02.2018;

Instanța de recurs: 11.05.2018 – 06.06.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 21 noiembrie 2017, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Bidiuc V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 42 alin. (5), 188 alin. (2) lit. b), c), d), e), f) Cod penal la 5 ani și 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *in fapt*, a constatat că Bidiuc V. aproximativ în luna martie 2017, a oferit unei persoane, în privința căreia cauza a fost disjunsă într-o procedură separată, informații precum că la domiciliul mătușii sale - Volcov N. și a lui Volcov V. din s. Alexandrovca, r-nul Ialoveni, se dețin sume mari de bani. În baza informației oferite de Bidiuc V., la data de 06 mai 2017, aproximativ la ora 03:30, acționând după un plan bine determinat din timp, prin repartizarea rolurilor, de comun acord și împreună cu mai multe persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă într-o procedură separată, în scopul săvârșirii atacului tâlhăresc, în urma informației oferite de către Bidiuc V., precum că la domiciliul mătușii sale Volcov N. și a lui Volcov V. din s. Alexandrovca, r-nul Ialoveni, se dețin sume mari de bani, persoanele în privința cărora cauza a fost disjunsă, s-au deplasat cu automobilul condus de către una din persoanele în privința căreia cauza a fost disjunsă, în s. Alexandrovca, r-nul Ialoveni.

Astfel, conform rolurilor prestabilite din timp, una din persoane a rămas în automobil, în vederea supravegherii zonei și asigurării posibilității părăsirii locului faptei, iar celelalte persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă, s-au deplasat spre domiciliul lui Volcov V. și Volcov N. Ajungând la locul comiterii faptei infracționale, persoanele în privința cărora cauza a fost disjunsă, folosind cagule, s-au mascat și au pătruns prin acces liber în domiciliu, unde, atacându-i pe soții Volcov V. și Volcov N., amenințându-i cu aplicarea violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei, folosind un cuțit, au pretins de la aceștia mijloace bănești, iar ca rezultat, au sustras în mod deschis suma de 2000 lei, cauzându-le astfel părților vătămate un prejudiciu material considerabil.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), 188 alin. (2) lit. b), c), d), e), f) Cod penal, după indicii calificativi: *complicitate la tâlhărie, adică la atacul săvârșit de mai multe persoane asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de amenințarea aplicării violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, săvârșit de mai multe persoane mascate, prin pătrundere în locuință, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpatul Bidiuc V., care a solicitat casarea sentinței din motivul asprimii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie revizuită cauza și aplicată o pedeapsă mai blândă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2018 apelul inculpatului a fost respins, ca nefondat, cu menținerea hotărârii atacate fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că prima instanță a stabilit corect starea de fapt ce corespunde probelor din dosar și încadrării juridice a acțiunilor inculpatului în temeiul art. 42 alin. (5), 188 alin. (2) lit. b), c), d), e), f) Cod penal, totodată condamnându-l la o pedeapsă proporțională faptei comise.

Totodată, instanța a notat că împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării în procedura simplificată a cauzei, părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă, *sub aspectul individualizării pedepsei*, inculpatul neputând renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate.

În situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art.364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art.364¹ alin.(1) și (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

În acest sens, s-a mai menționat că procedura simplificată a judecării cauzelor penale pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală reprezintă de fapt o procedură abreviată ce are la bază o pledoarie de vinovăție și poate fi aplicată dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) cererea inculpatului să intervină până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță; 2) cererea inculpatului trebuie să

conțină mențiune privind recunoașterea totală și necondiționată a faptei/faptelor incriminate în legătură cu care a fost diferit justiției și renunțarea la dreptul de a solicita examinarea altor probe; 3) probele administrate în faza de urmărire penală să fie suficiente și de natură să permită stabilirea unei pedepse.

Cercetând materialele dosarului, instanța de apel a conchis că prima instanță a ținut cont de prevederile legale menționate, fiind întrunite criteriile prevăzute de art.364¹ Cod de procedură penală, inclusiv în ceea ce privește faptul că probele administrate în faza de urmărire penală sunt suficiente și demonstrează vinovăția inculpatului Bidiuc V. în privința comiterii și de natură să permită stabilirea unei pedepse în privința comiterii infracțiunii prevăzute de art.42 alin.(5), art.188 alin.(2) lit. b), c), d), e) și f) Cod penal și sunt de natură să permită stabilirea unei pedepse.

Prin prisma faptului că din momentul pronunțării încheierii prin care se dispune ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate, instanța de apel nu s-a pronunțat referitor la probele care demonstrează vinovăția inculpatului Bidiuc V. în privința comiterii infracțiunii prevăzute de art.42 alin.(5), art.188 alin.(2) lit. b), c), d), e) și f) Cod penal, acestea fiind suficiente și de natură să permită stabilirea unei pedepse.

Astfel, cu referire la stabilirea pedepsei, s-a reținut că, prima instanță a individualizat corect pedeapsa aplicată inculpatului Bidiuc V. pentru comiterea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu acestuia. Conform art. 83 Cod penal, organizatorul, instigatorul și complicele la o infracțiune, prevăzută de legea penală, săvârșită cu intenție se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor. La stabilirea pedepsei se ține cont de contribuția fiecăruia la săvârșirea infracțiunii, precum și de prevederile art.75 Cod penal. La caz, la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa stabilită inculpatului, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 75, 77 Cod penal. În afară de aceasta, în sentință, se cuprind datele privind persoana inculpatului, care nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog, de gravitatea infracțiunii săvârșite - care este una gravă; de circumstanțele care influențează pedeapsa, toate acestea fiind luate în considerație la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă.

Potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul a beneficiat de reducerea cu 1/3 a limitelor pedepsei prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat. Sancțiunea prevăzută de art. 188 alin. (2) Cod penal prevede închisoarea de la 8 la 10 ani, iar aplicând art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, prin reducerea limitelor minime și maxime de pedeapsă cu o treime, se stabilește noua limită minimă și maximă de pedeapsă sub formă de închisoare de la 5 ani și 4 luni până la 6 ani și 8 luni, inculpatului Bidiuc V. fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 5 ani și 4 luni.

Reieșind din cele menționate, ținând cont de influența pedepsei asupra corectării și reeducării inculpatului, instanța de apel a considerat că, prima instanță corect a concluzionat că, atingerea scopului pedepsei se va asigura prin aplicarea pedepsei cu închisoarea, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, față de lucrul judecat de prima instanță, s-a constatat o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele art.6 CEDO.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*a se vedea în acest sens cauzele Garcia Ruiz contra Spaniei, Helle contra Finlandei*).

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel avocatul Brînzan P. acționând în numele inculpatului, a atacat-o cu recurs ordinar, prin care solicită casarea deciziei și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

În argumentarea cererii, se invocă că, atât instanța de fond, cât și cea de apel, au comis o eroare gravă în ceea ce privește procedura de judecare a cauzei, motiv ce duce inevitabil la casare hotărârii și de rejudecarea cauzei în instanța de apel.

În fond, recurentul menționează că judecarea cauzei a avut loc în baza art. 364¹ Cod de procedură penală. Însă, în cererea scrisă de inculpatul Bidiuc V., acesta a menționat că recunoaște doar probele nu și vina imputată, mai mult, dînsul fiind audiat a declarat în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond că, pe Volcov N. o cunoaște ea fiind mătușa sa. Într-o seară, Jalbă D. a fost la el, la o altă casă pe care o are Bidiuc V., unde au consumat împreună băuturi alcoolice. Jalbă D. 1-a întrebat de unde ar putea găsi bani, pentru că are datorii, ia el i-a spus că mai demult, prin anul 2012, a văzut la mătușa sa Volcov N. că ea avea bani în sumă de 20 000 euro. Jalbă D. nu i-a spus nimic și nici el nu i-a spus altceva, propuneri nu i-a dat. În seara de 06.05.2017 el era la Comrat, unde lucra și trăia. Nu știa că ei planifică să meargă la mătușa lui și nici nu a știut atunci seara că ei au fost acolo. Pe Zazuc A. îl cunoaște, iar cu Jalbă D. a lucrat împreună în Rusia. Jalbă D. nu i-a propus să meargă și el la sustragerea banilor. Lui Jalbă D. i-a arătat unde locuiește mătușa sa, deoarece au fost împreună la magazin și a trecut pe alături. Peste o zi a aflat de la mama sa despre cele întâmplate. Atunci el s-a gândit că acest lucru putea să-l facă Jalbă D. Ulterior 1-a întrebat pe ultimul, însă Jalbă D. a negat că el a săvârșit infracțiunea. Recunoaște vina și-i pare rău de cele comise. Recunoaște că informația dată de el a dus la săvârșirea infracțiunii. A achitat integral paguba materială și morală cauzată mătușii sale.

Așadar, reiese că instanța de fond urma să refuze în admiterea cererii inculpatului cu privire la examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, deoarece inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția, iar instanța era obligată să examineze cauza în procedura generală.

În instanța de apel, avocatul susține că a făcut referire la această încălcare, însă instanța a menționat că în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu

îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin. (1) și (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decît cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Potrivit pct. 1 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.13 din 16.12.2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală de către instanțele judecătorești” se menționează că, procedura simplificată a judecării cauzelor penale pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală reprezintă de fapt o procedură abreviată ce are la bază o pledoarie de vinovăție și poate fi aplicată dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

1) cererea inculpatului să intervină pînă la începerea cercetării judecătorești în prima instanță;

2) cererea inculpatului trebuie să conțină mențiuni privind recunoașterea totală și necondiționată a faptei/faptelor incriminate în legătură cu care a fost diferit justiției și renunțarea la dreptul de a solicita examinarea altor probe;

3) probele administrate în faza de urmărire penală să fie suficiente și de natură să permită stabilirea unei pedepse.

În cererea scrisă de inculpat nu există nici-o mențiune referitoare la recunoașterea vinovăției. În cazul când inculpatul contestă încadrarea juridică a faptei, nu pot fi aplicate dispozițiile art.364¹ Cod de procedură penală, fapt neglijat atît de instanța de fond, cît și de instanța de apel.

Pct. 25 din Hotărârea Plenului menționată supra prevede că, în caz de respingere a cererii privind judecarea cauzei pe baza probelor administrate la faza urmăririi penale, instanța dispune judecarea cauzei în procedură generală. Conform art.364¹ alin.(1) Cod de procedură penală, recunoașterea celor săvârșite de inculpat vizează totalitatea faptelor reținute în rechizitoriul Recunoașterea parțială, constând fie în recunoașterea săvârșirii faptei în alte împrejurări sau în altă calitate, fie în recunoașterea doar a unor fapte din cele descrise în rechizitoriu, face inaplicabilă procedura simplificată.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul în referința depusă privind opinia sa asupra recursului declarat de avocatul Brînzan P. în numele inculpatului menționează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Brînzan P. în numele inculpatului, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, deoarece este vădit neîntemeiat.

În desfășurarea soluției expuse supra, se pornește de la aceea că, dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, prevede expres că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Pentru a statua asupra netemeinicii cererii de recurs depuse de apărătorul inculpatului, Bidiuc V., instanța a făcut verificările temeiurilor de casare invocate de

parte, în raport cu actele dosarului, constatând că hotărârea recurată este conformă legii, fără a prezenta vreo lipsă, care să o afecteze, mai mult ca atât, nu există nici alte motive, neinvocate de recurent, care ar putea fi luate în considerare din oficiu, de natură să răstoarne soluția instanțelor de fond adoptate pe caz.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și motivate corespunzător de titularul cererii de recurs.

Din analiza textuală a cererii de recurs declarate de apărătorul inculpatului se constată că acesta, făcând trimitere la temeiurile de casare conținute în pct. 6), 8) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare, din motiv că eronat aceasta a fost judecată în procedură simplificată. În particular, avocatul pretinde că, prin înscrisul autentic declarat de inculpat la etapa incipientă a judecării cauzei de către prima instanță, acesta nu și-a recunoscut integral vina, după cum prevede legea, ci doar a fost de acord cu probatoriul administrat. Respectiv, în cazul când inculpatul contestă încadrarea juridică a faptei, nu pot fi aplicate dispozițiile art.364¹ Cod de procedură penală, fapt neglijat atât de instanța de fond, cât și de instanța de apel.

Verificând actele cauzei, raportat la criticele recurentului, instanța de recurs menționează că erorile semnalate de avocat nu și-au găsit confirmarea, întrucât instanțele ierarhic inferioare au adoptat soluții legale și corecte atât în partea ce ține de procedura de judecare a cauzei, cât și privitor la soluția de condamnare în privința inculpatului Bidiuc V. în temeiul art.42 alin.(5), art.188 alin.(2) lit. b), c), d), e) și f) Cod penal.

În argumentarea soluției de inadmisibilitate, în primul rând se relevă despre faptul că, avocatul Brînzan P., invocând erorile de drept prevăzute de pct. 6), 8) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, a eșuat în expunerea circumstanțelor concrete ale cauzei, cărora acestea se subscriu. Respectiv, Colegiul îi reamintește apărătorului despre faptul că, de principiu, instanța de recurs preia spre examinare doar acele critici, care sunt corespunzător argumentate de recurenți, cu arătarea legăturii cauzale dintre eroare de drept pretinsă că a fost admisă de instanța inferioară și circumstanța de fapt a cauzei căreia aceasta se circumscrie.

Pe aceeași linie de considerente, Colegiul evidențiază că, invocarea formală a unor temeiuri de casare, care nu sunt urmate de o motivare corespunzătoare, nu va face obiect de examinare în procedura de recurs, având în acest sens în vedere că, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Adică completarea cererii de recurs cu argumente ce ar suplini-o din oficiu, este contrară principiului contradictorialității ce guvernează întreg procesul penal.

Așadar, instanța nu se va expune cu privire la preținsele erori de drept prevăzute de pct. 6), 8) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, așa cum au fost acestea redată de autorul cererii de recurs.

În continuare, analizând în esență eroarea semnalată de recurent, Colegiul constată că, într-adevăr cauza dată a fost judecată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, adică în procedură simplificată. La originea inițierii unei atare proceduri, de fiecare dată, se află înscrisul autentic al inculpatului, care manifestă dorința de a beneficia de judecarea abreviată a cauzei în privința sa și redozarea pedepsei.

În acest punct de analiză, urmează de evidențiat că, examinarea cauzei penale în procedură simplificată este un instrument care oferă avantajul soluționării cu celeritate a cauzelor penale atunci când inculpatul recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Pe de altă parte, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva inculpatului este stabilită printr-o formă prescurtată de examinare judiciară, aceasta duce, în esență, la renunțarea la o serie de drepturi procedurale. Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul articolului 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință (a se vedea *Scoppola v. Italia* (nr.2) [MC], hotărârea din 17 septembrie 2009, § 135).

Cu toate acestea, Curtea Europeană a subliniat că renunțarea la anumite drepturi procedurale trebuie întotdeauna pentru a fi considerată eficientă în sensul Convenției, stabilită în mod neechivoc și însoțită de garanții minime, proporționale cu importanța acesteia. În plus, nu trebuie să contravină vreunui interes public important (a se vedea, *inter alia*, *Poitrimol v. Franța*, hotărârea din 23 noiembrie 1993, § 31, și *Hermi v. Italia* [MC], hotărârea din 18 octombrie 2006, § 73).

În coroborare cu prevederile art. 6 din Convenție, în dispoziția art. 364¹ alin. (1) Cod de procedură penală, se prevede că, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe.

Altfel spus, înscrisul autentic avansat de inculpat, trebuie obligatoriu să conțină două mențiuni, recunoașterea faptei indicate în rechizitoriu și recunoașterea probelor administrate în faza de urmărire penală.

În speța dată, reieșind din înscrisul formulat de inculpat și anexat la f.d. 97 din vol. IV, se constată că, condițiile pentru aplicarea procedurii abreviate de judecare a acestei cauze, au fost respectate, inculpatul indicând în cererea sa: „... *recunosc probele administrate la faza de urmărire penală și faptele indicate în rechizitoriu ...*”

Prin urmare, aspectele procedurale premergătoare inițierii procedurii simplificate au fost întocmai respectate de prima instanță, după care până la începerea cercetării judecătorești, instanța a întrebat inculpatul dacă solicită ca judecata să aibă loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și asupra cărora nu are obiecții, apoi acordând cuvântul procurorului, părții vătămate și celorlalte părți asupra cererii formulate, a decis examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală.

Un moment important ce urmează a fi reținut aici, vizează faptul că inculpatul Bidiuc V. a fost asistat în prima instanță pe tot parcursul desfășurării procesului, de către avocatul Tomuz V., care, la fel ca și inculpatul, au insistat asupra examinării cauzei în procedura simplificată.

Mai mult, reieșind din procesul-verbal anexat la f.d. 105-107 din vol. IV, rezultă că instanța de judecată la solicitarea apărătorului inculpatului, i-a acordat termen pentru ca acesta să-i explice în detaliu lui Bidiuc V. ce presupune procedura simplificată de examinare a cauzei ce-l vizează, avantajele și dezavantajele acesteia, după care, instanța a reluat examinarea și a dispus judecarea dosarului în baza art. 364¹ Cod de procedură penală.

Printre altele, cele consemnate supra, denotă faptul că inculpatul a fost înștiințat despre posibilitatea ulterioară a contestării hotărârii adoptate în privința sa, și anume că va putea ataca sentința, cu apel, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei, neputând renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate.

De altfel, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art.364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin. (1) și (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță. În cazul în care instanța de apel va constata că opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii simplificate a fost viciată din diverse motive, conducându-se de prevederile art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, urmează să caseze sentința și să judece cauza după regulile generale prevăzute pentru prima instanță.

Urmărind în consecutivitate cele expuse supra, instanța de apel a verificat corectitudinea inițierii procedurii simplificate de judecare a cauzei ce-l vizează pe Bidiuc V. și a constatat că aceasta este perfect legală, iar prima instanță a respectat cu rigurozitate prevederile legii procesual-penale în acest sens. Or, fiind verificată legalitatea sentinței, instanța de apel în subsidiar a reiterat că, corect în cauză au fost aplicate regulile de judecare în procedura simplificată și corect a fost individualizată pedeapsa în privința lui Bidiuc V., soluția instanței de fond fiind menținută fără careva modificări. Trasarea acestei concluzii, în opinia Colegiului penal, a avut la bază niște argumente temeinice și relevante, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor de fapt ale prezentei cauze.

Totodată, Colegiul consideră necesar de a interveni cu mențiunea că, potrivit statuărilor Curții Europene, aceasta a evidențiat, cu titlul de principiu, că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (*cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29*). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din

motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (*a se vedea în acest sens cauza Bachowski vs. Polonia din 02.11.2010*).

Pe cale de consecință, reieșind din raționamentele expuse supra, Colegiul va sintetiza argumentele ce stau la baza soluției de inadmisibilitate a prezentului recurs, și anume acestea constau în faptul că, odată ce cauza dată a fost examinată în procedura simplificată reglementată de art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul, inclusiv avocatul acestuia, nu mai sunt în drept să refuze de la judecarea abreviată a cauzei și nu sunt în drept să conteste încadrarea juridică a faptei sau probatoriul administrat.

În subsidiar, instanța de recurs consemnează că, inculpatul în apelul declarat a criticat doar pedeapsa ce i-a fost aplicată de prima instanță, legalitatea căreia a fost verificată. Ulterior, avocatul Brînzan P. intervine cu cerere de recurs, ridicând problema vicierii procedurii simplificate de către prima instanță și solicitând, în numele inculpatului, anularea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare, pentru a fi examinată în procedură generală. În acest sens, nu este clară poziția apărătorului, care cu siguranță cunoaște despre efectele ce se vor răsfrânge asupra inculpatului, în cazul judecării dosarului dat în procedură generală, fiindu-i stabilită o pedeapsă mai aspră decât cea stabilită deja, de 5 ani și 4 luni închisoare.

Avînd în vedere considerentele menționate supra și raportînd situația reținută în acest dosar la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele invocate în cererea de recurs ordinar declarat de avocatul Brînzan P., sunt vădit neîntemeiate.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Brînzan Petru în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe Bidiuc Victor XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 iulie 2018.

Președinte

GORDILĂ Nicolae

Judecător

CATAN Liliana

Judecător

GUZUN Ion